ΚΡΙΤΙΚΗ

ΘΕΑΤΡΟ ΜΟΥΣΟΥΡΗ - ΑΝΤΟΝΙ ΝΕΛΣΟΝ

«Ψέμα στο ψέμα»

Του ΓΙΩΡΓΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΟΠΟΥΛΟΥ

Δεν κατάλαβα ακόμη και ίσως ποτέ να μην καταλάβω γιατί να προκαλεί τόσο ενδιαφέρον σήμερα η εκθήλυνση ενός αρσενικού.

Γιατί τόσα γέλια, τόση θεατρική ζωντάνια, τόσα χειροκροτήματα επειδή τρεις άντρες, δύο της Αστυνομίας κι ένας ιεροκήρυκας αποκαλύπτονται στριπτιζέρ στο τέλος του έργου καθώς γδύνονται σ' ένα θέαμα που είναι ότι πιο αντιαισθητικό μπορεί κανείς να φανταστεί, με τις ζαρτιέρες τους και τα πολύχρωμα εσώρουχά τους κι εκεί να γίνεται η αποθέωση τριών συμπαθών κατά τ' άλλα ηθοποιών κάτω από τον ήχο μάλιστα της αρχής από την πέμπτη συμφωνία του Μπετόβεν, της πιο τραγικής συμφωνίας της μοίρας, όπως την έχουν αποκαλέσει.

Μήπως αυτό σημαίνει τρόπο του πως θα στρέψουμε το θέατρο στην άλλη τραγική του ίσως μοίρα, πως έχει στερέψει και πρέπει να μαζεύει πια κόσμο από το σούπερ γκροτέσκο θέαμα του οπτικού εκχυδαϊσμού;

Ή πρέπει με αυτό τον τρόπο να τονίσουμε και να συνδράμουμε την υπογεννητικότητα της πολιτισμένης ίσως πλευράς του πλανήτη με την εξίσωση των δύο φύλων ακόμη και στην ύψιστη ανατομική λεπτομέρεια, γιατί δε χωράμε πια και ο θρυλούμενος σιωνισμός πρέπει να λάβει τα μέτρα του ώστε οι «άρρενες γενόνασι θήλεα».

Μου φαίνεται μάλλον πως βαθαίνει επικίνδυνα το θέμα και δεν πρέπει να ψάξουμε περισσότερο σε μια ακραία άποψη ενός σκηνοθέτη που απλά σε στιγμή απελπισίας ίσως, σκέφτηκε μόνο την εισπρακτική επιτυχία.

Στο σύντομο σημείωμα του σκηνοθέτη υπάρχει κάτι σα δόγμα «Αυτό είναι θέατρο! Ψέματα;». Ναι! Αλλά μέσα από μια γενική ανατροπή σε κάθε διάλογο, σε κάθε τέχνασμα πλοκής του μύθου, που ακολουθεί αμέσως το αντιτέχνασμα, δεν είναι απαραίτητο όμως και το να δεχτούμε πως τρεις κατά τ' άλλα ευυπόληπτοι πολίτες είναι και στριπτιζέρ, κάτι που δίκαια υποψιάζεται μια φανατική διώκτρια του είδους αυτού, που την εκλαμβάνει κανείς σαν μέγαιρα και διαψεύδεται στο τέλος. Η υπόθεση του έργου είναι μια κωμική σειρά διαψεύσεων και αδεξιοδοτήτων.

Δύο αστυνομικοί, Φιλιππίδης και Χαϊκάλης είναι επιφορτισμένοι ν' αναγγείλουν σ' ένα ηλικιωμένο ζευγάρι, Ηλίας Λογοθέτης και Ολυμπίου τον τραγικό θάνατο της κόρης τους από τροχαίο ατύχημα.

Ύστερα αλλεπάλληλους ενδοιασμούς και γκάφες που θυμίζουν «χοντρό και λιγνό» έρχονται σ' επαφή με μία μισότρελη γυναίκα κι έναν μάλλον ηλίθιο τύπο που υποτίθεται πως αυτοί είναι οι γονείς.

Προστίθεται κάποιος ιεροκήρυκας που ψιθυρίζει καίρια αποσπάσματα της γραφής «για τόπο χλοερό, ένα απέδρα λύπη και στεναγμούς» και φοράει μέσα από το παντελόνι του τις ζαρτιέρες, τις μαύρες κάλτσες και όλα τα συναφή. Το έργο περιπλέκεται σε κωμικά ευρήματα.

Επακολουθούν λιποθυμίες, φόνοι ανύποπτων σκύλων και εμφάνιση της δήθεν νεκρής κόρης χωρίς να διαπραχτεί περισσότερο αυτός ο ορυμαγδός. Επειδή κι εγώ είμαι από εκείνους που δεν κατάλαβαν και πολύ γιατί ο τόσος θόρυβος και η τόσο ξέφρενη κίνηση για να καταλήξουν όλα στο μεγαλοπρεπές «αλληλούια» που ψέλνει ο ιεροκήρυκας πριν αποκαλύψει το δίκιο του, σταματάω εδώ για να τονίσω πως και οι τρεις ηθοποιοί που έφεραν το βάρος της παράστασης ήσαν στο είδος τους καλοί.

Πέτρος Φιλιππίδης, Παύλος Χαϊκάλης, Ηλίας Λογοθέτης (βέβαια όχι στριπτηζέρ) αλλά αδικημένος κι αυτός από τον ρόλο του, γιατί πρόκειται για σπουδαίο ηθοποιό, θα έλεγα που είναι άξιο καλύτερης τύχης από αυτά τα αντιαισθητικά κατασκευάσματα που πιθανόν να φταίει κάπως και η σκηνοθεσία, γιατί δεν μπορεί οι ενθουσιώδεις κριτικές που παραθέτει το πρόγραμμα, ξένων κριτικών, να είναι χαλκευμένες.

Για να συμπληρώσουμε τη διανομή αναφερόμαστε και στους δευτερεύοντες ρόλους, Σοφία Ολυμπίου, Νεφέλη Ορφανού, Βασίλης Ρισβάς, Άννα Στίλβη, Ειρήνη Τσιάρα κ.λπ. Θα τονίσω πως δυστυχώς δεν μπορώ να εκπορνεύσω την άποψή μου συμφωνώντας με αυτή τη μεγαλοπρεπή εμφάνιση μιας αρσενικής ξετσιπωσιάς. Και ίσως να με συγχωρήσουν πολλοί, γιατί σε αυτό τον χώρο που λέγεται «Θέατρο Μουσούρη», έχω δει αριστουργήματα, που βρίσκονται βαθιά μέσα μου και δεν μπορούν από τον σεβασμό που τους έχω ν' αναφερθούν αυτή τη στιγμή σαν δικό μου νοσταλγικό στριπτίζ μνήμης για περασμένα μεγαλεία ενός ιστορικού θεάτρου.